

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NECULA, CONSTANTIN

Arsenie Boca - sfântul cu inima cât cerul / părintele
Constantin Necula. - București : Bookzone, 2025
ISBN 978-630-305-581-7

PĂRINTELE CONSTANTIN NECULA

ARSENIE BOCA

Sfântul cu inima cât cerul

Redactor: **Alexandra Fusoi**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CUPRINS

N-am să știu vreodată...	5
CAPITOLUL 1 Cum se naște un Sfânt?	11
CAPITOLUL 2 Cum satură Teologia setea de Frumos. Iar Frumosul crește izvorul teologhisirii	29
CAPITOLUL 3 Școala duhovniciei Athosului	53
CAPITOLUL 4 „N-am voit pâinea ta, am voit inima ta!”	75
CAPITOLUL 5 Cele dintâi lanțuri, cele dintâi biruințe în Lumină	103
Filă de Istorie <i>Prima autobiografie prezentată în timpul arestării de la Rm. Vâlcea</i>	117
CAPITOLUL 6 Anii bucuriei și prigoanei – din taina isihasmului în isihia suferinței cotidiene –	123
CAPITOLUL 7 Golgota Prislopului ori Răstignirea obștii	149
<i>Decretul 410/ 28 octombrie 1959</i>	164
<i>Hotărârea Sinodului Mitropolitan al Mitropoliei Banatului din 9 noiembrie 1998</i>	165
CAPITOLUL 8 Când penelul mărturisește Crucea lui Hristos	
Părintele Arsenie, zugrav bisericesc și iconar de suflete <i>Cuvântarea Părintelui Savian la Înarmorântarea Părintelui Arsenie</i>	171 208
CAPITOLUL 9 Plec dincolo ducând cu mine multe taine, pentru că n-am cui le spune...	217
Încheiere și lui Dumnezeu Slavă	233
BIBLIOGRAFIE GENERALĂ	237

„Adevărata istorie a unei vieți omenești nu este ceea ce se arată lumii – haina frumoasă sau mai puțin frumoasă în care ne îmbrăcăm înaintea oamenilor. Adevărata istorie a unui om este istoria propriei sale conștiințe.”

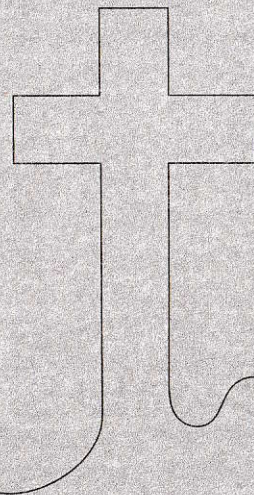
Sf. Serafim cel Răbdător de la Sâmbăta de Sus³

---

³ 52 de cuvinte ziditoare de suflet ale Sfântului Cuvios Serafim cel Răbdător de la Sâmbăta de Sus, Editura Andreiana, Sibiu, 2025, p. 31.

CAPITOLUL 1

Cum se naște un Sfânt?

În urmă cu ani buni, fiind la o inspecție de gradul I undeva lângă Comănești, o fetiță m-a întrebat sincer: *Părinte, cum se naște un sfânt?* Copiii au zâmbit până au înțeles. Întrebarea era chiar serioasă. Am ales să le vorbesc despre nașterea unor oameni obișnuiți, pe care unii îi cunoscuseră, pentru că sfinții se nasc în mod obișnuit. Cu tată și mamă, cu bunici, cu frați – cei mai mulți dintre ei. Au un loc de naștere, colegi de joacă și uneori de școală. Spun uneori, pentru că mulți dintre ei, născuți în familii sărace ori foarte sărace, au fost departe de posibilitatea vreunei învățături metodice. Poate de aceea ar trebui să prețuim mai mult că avem școala la îndemână azi, oricât de săraci am fi. Le-am dat exemple și mi-au dat exemple. Dar fetița nu își recăpătase zâmbetul. Am întrebat-o de ce. Mi-a spus simplu: *Eu cred că ei se nasc printr-o minune, ca noi, dar devin și mai minune unindu-se cu Dumnezeu! Ce să mai fi zis?*

Locul nașterii Părintelui Arsenie Boca este ascuns și astăzi între culmi de munte, într-o mireasmă de fân proaspăt cosit ce cuprinde valea parcă și iarna. Se cheamă Vața de Sus. Azi mai sunt 228 de oameni ce-și caută adăpost de viață în creștătura de piatră dintre văi. Localitatea ține de comuna Vața de Jos, alături de alte sate, mirifice, credeți-mă, pe care le amintesc pentru a învăța împreună microgeografia locului: Barabasa, Birtin, Brotuna, Căzănești, Ciungani, Ocișor, Ociu, Prăvăleni, Prihodiște, Târnava de Criș și Tărtăreștii de Criș. Când Părintele Arsenie se naștea, la 1910, localitatea purta numele

maghiar de Félvácá⁴. A purtat la naștere numele de Zian-Vălean și este fiul lui Iosif Petru Boca (1881-1926) și al Creștinei, născută Popa (1892-1951). Tatăl său era pantofar în orașul alăturat, Brad. Mama sa, cu un nume atât de viu, prezent totuși în multe familii din zonă, avea să rămână casnică, crescându-l și educându-l pe micuțul Zian-Vălean cu mare atenție. Tatăl său era de confesiune greco-catolică (unit), iar mama sa, creștin-ortodoxă, ceea ce nu i-a împiedicat să trăiască Taina Cununii cu mărire și cu cinste. Nunta „s-a prilejuit” în data de 7 noiembrie 1909. Aveau să locuiască în casa părinților Creștinei, în satul Vața de Sus – țărani mijlocii, Popa Gligor și Mariș Păscuța –, aproape de natură, dar și de cer, pe culmea dealului Bujora. Pe cerul acelu loc tăinuind bucuria și privind spre Bujora cum va privi prin Fereastră Făgărașului spre Muntele Schimbării la Față la vremea avântului său duhovnicesc, va fi privit copilul Zian-Vălean și se va umple de mirarea frumuseții. Avea să se nască la 29 septembrie 1910 și să fie botezat și miruns și împărtășit cu Trupul și Sângele Domnului Hristos în bisericuța ortodoxă din Vața de Sus în 16 octombrie 1910. Numele are, fără îndoială, ceva din tonul neînfrânt al moșilor. Îl va fi ales Creștina, femeie care pare extrem de hotărâtă și care îl botează pe fiul său în legea răsăriteană, ortodoxă, chiar dacă de ceva ani buni, de prin 1868, se încerca prin politică de stat oficializarea botezului copilului în așa fel încât băieții să aibă confesiunea tatălui, iar fetele, pe aceea a mamei. Cazul cel mai cunoscut pe care-l știu este cel din familia lui Andrei Șaguna, care este obligat să fie catolic și numai lupta

⁴ E o dublă construcție: *Felso Vatta* – Vața de Sus, dar și: *Trezeste-tel*, de la *felvacca* – a mă ridica. Știe Dumnezeu unde să își nască Sfântul!

mamei sale, propusă canonizării în 2026, avea să-l readucă în Ortodoxie ca să-și împlinească vocația de Mitropolit și de Sfânt. Peste trei ani, în familia Boca avea să se nască și să se stingă grabnic fetița Viorela-Minca (22 martie – 6 aprilie 1913), fără să cunoaștem azi motivele stingerii sale, deși moartea pruncilor din motive de sănătate la vremea aceea nu era rară.

Copilul va fi crescut nu doar sub grija mamei, ci și a bunicilor săi materni. Bunicul Gligor era unul dintre oamenii de frunte în sat, făcea parte dintre cei trezeci și cinci de membri ai sinodului parohial – consiliu parohial – și iubea locul acela din plin de inimă. Bunica, Păscuța, era dinspre Arad, din satul Troaș, aproape de Săvârșin, astăzi loc reintrat la inima românilor ca locul Casei Regale a României. Cu privire la numele Părintelui de la naștere, îndrăznesc să îl așez în linia numelui bunicii și al mamei. Păscuța și Creștina. Greu traductibile în maghiara oficială, dar și cu atență rădăcină creștină, fără nicio îndoială. Părinții tatălui său, avem să aflăm mai ales din numeroasele referiri din *Curriculum Vitae* – conservate în repetate rânduri în documentele Securității –, poartă numele de Pătru și Teodora Boca. Nu avem cum să nu observăm izvorul de poezie al numelui său. Ba mai mult. Ideea că aveam de a face cu un nume dac, asupra căreia insistă destul câte unii, nu se acoperă cu mărturiile ulterioare ale Părintelui. Recunosc că îmi place ideea, dar mi-e foarte greu să o dovedim împreună. Ba, mai mult, trebuie să reținem că prenumele de Zian este parcă trezit la realitate de prenumele de Vălean care nu prea mai încântă la rostire. Câte unul pornit pe Părintele îi acuză clar pe părinții acestuia de păgânism, că au

LIBRIS | We know books

pus numele de „zi și an” asemenea unor păgâni. Dacă ar fi făcut o simplă cercetare pe surse, s-ar fi lămurit cu ușurință că în mai toate țările cu origini istorice străvechi, din Persia până în îndepărtata China, numele se leagă de lumină, căldură sufletească ori, pur și simplu, cuminenție. Uneori are semnificația de „copil cuminte”. Uneori chiar înger ori purtător de vești. Tatiana Niculescu insistă în a traduce numele său ca fiind un Iancu Jianu redivivus, acolo unde Iancu se lega de nume mai curând de Avram Iancu, iar mai aproape cu mult decât Jiul curgea Crișul, și prin sufletul bunicii dinspre mamă Mureșul, *limesul roman* cel mai aproape de sufletul minerilor din Brad. Păstrând linia decenței, putem înțelege entuziasmul unei mirese de optsprezece ani, devenită mamă la nouăsprezece, care a ales copilului un nume nu tocmai străin de Vale. O fi avut numai două clase – cum se consemnează des –, dar beneficia de aportul cultural al unei comunități vii, legate de Hristos prin mii de fire de har. Iar pentru o tânără din Transilvania, îndrăgostită de istorie națională, e posibil să nu fi ales vreun nume dac – de altfel nu prea avem o listă –, ci mai degrabă din limba latină, unde *Zian* înseamnă *Albastru*. Și dacă tot speculăm à la doamna Tatiana Niculescu – sper să îmi îngăduie –, poate acceptăm, în linia jocului ei, că avem de-a face cu locuitorul unei Văi Albastre. Și un mucenic al Porții Albe. Devenită Poartă de Rai pentru mulți mucenici.

Cât despre numele de familie Boca, scris uneori în maghiarizatul sistem de evidență a persoanelor Boka⁵, putem admite că el se traduce drept *Gleznă*,

⁵ Așa va fi consemnat și în raportul ultimului ofițer ce-l urmărește și-i cere scoaterea de sub urmărire operativă, consemnat în septembrie 1989.

dar nu are evident legătură cu meseria de pantofar a lui Iosif. Pentru că, la cât de atenți erau la procesul de latinizare a numelui oamenii Ardealului vremii, l-ar fi chemat *Talus* ori *Taloș* – nume larg răspândit acolo unde valul de maghiarizare insistase, zona Sălaj de exemplu –, dar asta nu înseamnă că are legătură directă cu profesiunea în care ucenicea sau se împlinea vreun om al vremii. Mai ales că, în limba maghiară, pentru pantofar avem numele de *Cipesz*. Ceea ce nu ne duce în ispita de a crede că părinții lui Timotei Cipariu, să mă ierte geniul lui luminat, vor fi fost... pantofari⁶.

Cert este că Iosif Petru era cu unsprezece ani mai mare decât Creștina. Nu știm motivele pentru care, la 22 martie 1922, divorțează. Trecuseră treisprezece ani de căsătorie. Băiatul a fost încredințat tatălui. Nu-i de mirare aceasta. Este în regula timpului ca feciorul să-și urmeze tatăl, mai școlit și mai avut oarecum. Aș reține, în ciuda ideii de confesionalizare a fiului după orientarea creștină a tatălui, că totuși, în 1922, acesta îl înscrie la *Liceul Național Ortodox „Avram Iancu” din Brad*, pe care tânărul îl și absolvă în 1933.

Relația sa cu tatăl avea să fie marcată de o perioadă „americană” a acestuia din urmă. Există o serie de mărturii orale, unele vrednice de crezare, dar cu rezerve ca orice oralitate crescută din oralitate, care rețin faptul că, pe când Creștina era însărcinată cu Zian, anul 1909 așadar, tatăl său plecase în America, asemenea multora dintre bărbații din Ardeal. Era un obicei al vremii și nu aparținea

⁶ Merită citit pentru frumusețea sa excursul genealogic al lui Timotei Cipariu din *Jurnal*, ediție îngrijită, prefață, note și glosar de Maria Protase, Editura Dacia, Cluj, 1972, pp. 34-36.

numai celor din Munții Apuseni. Zona Sibiului, cu oamenii Mărginimii ori ai Ocnei Sibiului, zona Făgărașului ori cea din apropierea orașului de astăzi Săcele – Șapte Sate – păstrează vie memoria unui astfel de exod. Pentru generația mea, în plin comunism, lecția acestei plecări a fost predată în filmele lui Mircea Veroiu *Artista, aurul și ardelenii* (1980) ori *Pruncul, petrolul și ardelenii* (1981). Frații Brad din Poplaca – eroii filmelor amintite – purtau ceva din nostalgia care-i încerca pe unii dintre bătrânii vremii, ai căror părinți nu vor mai fi revenit din îndepărtata Țară a tuturor posibilităților. Se reîntoarce în 1911 Iosif Petru, pentru a pleca iarăși în toamna lui 1912. Nu e vorba de o fugă, ci de ceea ce se numea „facerea sumei” sau adunarea a o mie de dolari. Timpul modern, marcat de o la fel de mare emigrație, de astă dată din întreg teritoriul țării, ne oferă lecția pierderii sensului familiei cu astfel de fracturi de trăire precum „plecarea”. Nu e vorba că omul nu se mai întorcea, dar revenea asemenea unui străin, preocupat și departe mereu cu gândul. Devenea, fără să vrea, un înstrăinat după ce fusese acolo un străin. Florin Duțu este cel care aduce în prim-plan – prin darul familiei Bica din satul Ludișor, de lângă Făgăraș – o fotografie în care Iosif Petru Boca apare la sfințirea halei *Societății Unirea Românilor Ardeleni și Transilvăneni din Statele Unite ale Americii* (Ohio), realizată în 10 octombrie 1920. E recunoscut de Părintele Arsenie însuși, care a mărturisit că acela, însemnat cu un X, este tatăl său⁷. Documente descoperite recent și publicate de Florin Duțu în teza sa de

⁷ Florin Duțu, *Părintele și pictorul bisericesc Arsenie Boca (1910- 1989). Monografie. Teză de Doctorat*, Editura Floare Albă de Colț, București, 2021, nota 166, p. 70.

doctorat, de departe cea mai completă lucrare dedicată Părintelui și vieții sale, arată că, la 1912, Iosif a revenit în familia sa. Nașterea fetiței Viorica se datorează prezenței acestuia acasă, în căldura iubirii familiale, și nu cum prea ușuratic s-a insinuat că mama Părintelui, Creștina, ar fi avut o relație extraconjugală. În 29 septembrie 1912 avea să plece iarăși din Bremen spre Baltimore, unde ajunge în 9 octombrie 1912. Registrul de bord îl consemnează ca având treizeci și unu de ani, muncitor din Brad (Ungaria, pe atunci), care știe să citească și să scrie. Era căsătorit cu Boka Krestina. Se știe și adresa către care urma să se îndrepte, în Pennsylvania, la un oarecare David Petru, prezent din 1905 în SUA și originar tot din Brad⁸. Un document din timpul războiului îl înregistrează pe Iosif Petru la 12 septembrie 1918 cu numele de Joseph Boka, născut la 23 noiembrie 1881. Nu mai era pantofar, ci tăietor de stofă, un soi de croitor în vrac – „shearman” –, într-o firmă numită *Sockart Chronsteel* în Pennsylvania. Și aici numele său e legat de Krestina Boka⁹.

În 1922, tânărul Zian se așază, alături de tatăl său, în orașul Brad. Oraș al cărui nume suna la fel în limba maghiară, cu o mică accentuare, iar în germană se numea Tannenhof. Rădăcina sa temporală era străveche, anul 21 î.d.Hr, nefiind la îndemâna oricărei cronologii a unei comunități de oraș. Mărturisesc că este în continuare extrem de respectabil și distins în toate ale sale. Nu l-aș muta pe

⁸ Florin Duțu, *op. cit.*, 71-72. Notele preluate de Duțu mai indică semnalele lui: 1,68 m, păr șaten, ochi căprui, sănătos mental și fizic.

⁹ Florin Duțu, *op. cit.*, pp. 73-74.

tânărul Zian la Brad fără câteva cuvinte despre oraș și liceul său ortodox.

Mai întâi orașul – atestat documentar la 1445 – s-a numit Brad – Fenyonpataka – și era centrul unei zone de extracții metalifere și aurifere de valoare. E drept că ultimul gram de aur s-a extras aproape de noi, în 2006, dar urmele unei îndelungate exploatare miniere se vădese la fiecare pas în geografia locurilor. Nu departe, la șase kilometri, la Ruda-Brad, pe malul pârâului Musariu, la poale de Munți Metaliferi se găsesc până astăzi galeria „celor 12 Apostoli”, cu vechime de 2 000 de ani, și treptele romane, săpate în piatră. Numai în 1848, la vremea Revoluției, s-a suspendat exploatarea aurului pentru trei luni. Oameni hotărâți, moșii din zonă aduc în profil cu dealurile aspre din împrejurimi. Pentru frumusețea numelui îngăduiți-mi să pomenesc denumirile culmilor din jurul orașului: Lia, Corbului, Tudorănesc, Petriții, Obârșiei, Zgleamă, Tăului și alți câțiva pinteni domoli, ruși parcă din adâncul istoriei. Toți alcătuiesc o depresiune prin care se strecoară limpede Crișul Alb și râurile Luncoi, Răbăgeasa, Lunca pe de-o parte, iar pe de alta, singuratec, râul Bradu. Anii 1760, 1791, 1884 sunt date importante în exploatarea zăcămintelor, patronii aurului din Munții Metaliferi fiind când maghiari, când austro-ungari. La 1842, mulțimea de exploatare se unește într-un singur tronson, cu numele de Victor¹⁰. La 1896, desigur sub presiunea industrială a locului, se construiește o cale ferată Brad-Arad. Se lega cu aceea Deva-Arad, la săparea căreia avea să

10 Chiar dacă este o sursă riguros științifică sau tocmai pentru aceea, îmi permit să vă adaug drept reper unei lecturi mai atente lucrarea *Zăcămintele de silicolite din bazinul neogen al Bradului (jud. Hunedoara)*, T.P. Ghițulescu, Gr. Verdeș, R. Chința, *Studii și cercetări de geologie, geografică, geografie*, Seria Geologie, Tomul 13, nr.1, Editura Academiei RSR, 1968.

lasă la lumină așezarea romană de la Micia¹¹. Pentru Zian însă, cred că două puncte de reper trebuie să fi fost mormântul lui Avram Iancu și gorunul lui Horia de la Țebea, ambele prezente și astăzi pe harta spirituală a zonei. Nu cred să fi lipsit copilului-adolescent Zian-Vălean Boca din geografia plimbărilor și preocupărilor sale astfel de repere. O spun și cu gândul că pe unii i-a smintit că Părintele, mai târziu, este surprins într-o fotografie ca un montaniard adevărat. Poate, dacă și-ar fi adus aminte că era redus la „civile” de hotărâri ale unor administratori bisericești ascunși în interese și dacă ar vedea unde se „antrenase” acesta pentru urcatul său pe munte, ar înțelege mai ușor spiritul de echipă al Părintelui, robustețea și incredibila sa cordialitate cu frumosul și natura.

El avea însă să fie mai natural așezat într-un spațiu al educației ca puține în Transilvania și apoi România Mare a acelor vremuri. Vorbim despre o instituție de învățământ care, în fapt, reprezintă una dintre primele evadări culturale românești din Valea Plângerii care era învățământul imperial. Când se pune problema, în 1849, urmare a revendicărilor de emancipare din anul anterior ale Revoluției, de a înființa un învățământ având un specific național, proiectul de lege, devenit Lege în 1854, îngăduia înființarea unor școli de către stat, confesiunile religioase, comune, diferite societăți ori chiar particulari. La acea dată existau trei licee cu predare în limba română la Blaj (greco-catolic, 1738), Beiuș (greco-catolic, 1828) și Brașov (greco-ortodox, 1850). Mitropolitul ce avea să fie Sfânt, Andrei Șaguna, va

11 Pentru referințe, Marjuz Gheorghe Barbu, Mihaela Simion, *Castrul Micia. I-Stadiul Cercetărilor*, rev. ARHEOVEST, VIII/1, JATEPress Kiado, Szeghed, 2020, pp. 231-258.

înțelege foarte bine situația și va cere înființarea a șase gimnazii superioare (licee cu opt clase) și a șase gimnazii inferioare, cu câte patru clase, precum și a șase școli tehnice. Pentru primul fel de gimnaziu se gândea, printre alte localități, la Deva, pentru cel de-al doilea, la Brad, iar pentru cel din urmă, profesional i-am spune azi, la Hațeg. După câțiva ani de discuții și inițiative materiale și după o îndelungată luptă dusă până în parlamentul de la Buda, la 8 februarie 1869 se aprobă înființarea gimnaziului ce avea să poarte numele de „Gimnaziul greco-ortodox din Brad”, avându-l ca prim director pe protopopul Moise Lazăr, protopop de Zarand, pentru că, la 1868, unul dintre inițiatori, Iosif Bașa, decedase. Doi profesori au fost cei dintâi pe care memoria documentelor ni-i amintește: Georgiu Părău și Constantin Costin. Într-o astfel de instituție de educație, rod de jertfire și luptă politică, avea să-și afle tânărul Zian formarea. Datorăm aceluiași Florin Duțu punerea în valoare a documentelor școlare ale Părintelui, de negăsit pentru unii. Rea-voință, incapacitate de organizare a cercetării ori pur și simplu amară opțiune de minimalizare a excelenței Părintelui? Dumnezeu știe. Cert este că, din toate documentele ce le avem descrise și redade de autorul amintit de noi – repet, memorialistul cel mai competent în găsirea resurselor de istorie personală a Părintelui –, aflăm cu Zian-Vălean Boca îl are diriginte pe distinsul profesor de fizică Candid Ciocan. Părintele apare înscris simplu, asemenea colegilor săi: „Boca Zian, 21 sept. 1910, gr. ort., Vața de Jos, jud. Hunedoara, România”. Reținem, așadar, că avem de-a face cu un copil ortodox înscris de tatăl său, greco-catolic, în gimnaziul istoric al rezistenței culturii românești a moșilor. Tot autorul Florin Duțu ne aduce dinaintea

lecturii calificativele copilului intrat în strunga școlirii. Pentru cei care se vor întreba în timp asupra unor lecturi ale Părintelui, nu e rău să revadă pasiunea de învățăcel a Avvei de mai târziu, dedicarea sa la școală și curiozitatea din care avea să-și hrănească vreme îndelungată curajul intelectual. Finalizează studiile cu bacalaureatul la care obține nota 6 (șase) cea mai mare fiind nota 7 (șapte). O făcea în 1929. Dar în 1926 tatăl său se stinge de tuberculoză, la 19 iunie, la numai patruzeci și cinci de ani. Tânărul Zian era un copil, unul deja de șaisprezece ani, dar copil. Relația cu mama sa nu este foarte limpezită de Părintele care scrie, undeva prin 1945, că a ținut o corespondență sporadică ca să o obișnuiască cu posibila sa intrare în monahism¹². Dacă ținem cont că mărturisirea este făcută într-un document legat de o autobiografie cerută de Securitate, țin să cred că mai degrabă este o afirmație legată de protejarea acesteia.

În momentul plecării tatălui din lume, se pune la îndemâna lui, prin pronie dumnezeiască, vărul său Vasile Crucin, fiul mătușii lui, Ana Boca. Nimic din ce consemnez acum pentru voi, cititorii Vieții Părintelui, nu ar fi putut fi posibil fără efortul de restaurator al lui Florin Duțu. El ne arată cum omul acesta, absolvent de Școală Normală la Viena, avea să fie învățător și apoi director de școală la Buteni, în județul Arad, între anii 1927 și 1950 (se va stinge la 18 octombrie 1951, la patruzeci și nouă de ani). Zian își face vacanțele și lecturile în bogata bibliotecă a acestuia și sub ocrotirea sa, pentru care, peste ani, Părintele Arsenie avea să-i poarte o sfântă

¹² Florin Duțu, *op. cit.*, pp. 75-78.